

People Are Born To Shine!

Mensen zijn geboren om te schitteren!

Een nieuwsbrief die haar oorsprong vindt in het Christelijke geloof en die samengesteld wordt om te inspireren en iedereen, ongeacht nationaliteit, ras of religie, te steunen.

KERSTMIS

Kerstactie 2018

Voor het negende achtereenvolgende jaar reisden vrijwilligers van de Naji Cherfan Foundation in de maand december langs een aantal ziekenhuizen, weeshuizen en verpleeghuizen in Beiroet en Mount Libanon met één belangrijke missie - de geboorte van Jezus vieren met mensen die dit niet thuis konden doen.

Op alle plekken die we bezochten
weerklonken kerstliederen en gebeden
en heerste hoop!

Weeskinderen, bejaarden, patiënten en hun families, verpleegsters, artsen en medische verzorgers die tijdens de kerst werkten, kregen de kans om Kerst te vieren met gebeden en vreugde!

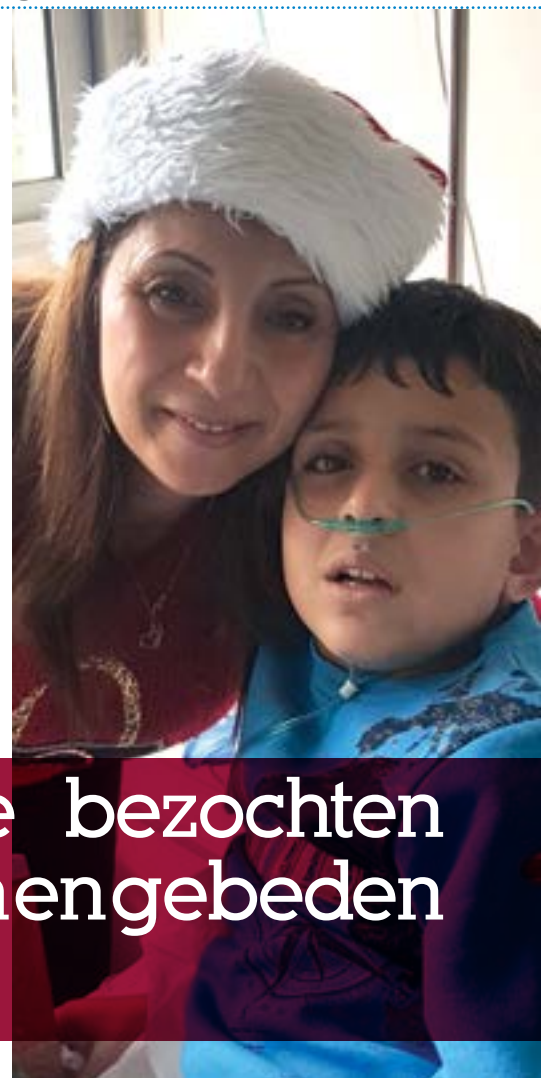
De Naji Cherfan Foundation werkte samen met pater Roger Cherfan van de Parochie van Beiroet, pater Elie Khalil en zuster Virginie. Op alle plekken die we bezochten weerklonken kerstliederen en gebeden en heerste hoop! Tijdens de bezoeken werd aan iedereen die Jezus'geboorte vierde gebedsplaatjes, chocolaatjes, snoepjes en geschenken uitgedeeld.

"Luisteren naar hun verhalen is voor hen een verademing" zei pater Roger.

"Door te geven ervaar ik echt geluk", zei Rita Abou Jaoude van het team van de Naji Cherfan Foundation.

"Het is een geweldig gevoel. Het is de eerste keer dat ik zoiets meemaak," zei Christelle, een studerende vrijwilligster.

Vrolijk kerstfeest!

In deze uitgave

George's beste vriend: Een Kerstverhaal

Ik besloot ter plekke dat ik er alles aan zou doen om deze flinke oudeheer, George, gelukkig te maken.

Veiligheid op 's werelds wegen

Een nieuw rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) geeft aan dat het aantal verkeersdoden jaarlijks nog steeds stijgt...

Hoe een einde maken aan ontbossing?

Als we niet onmiddellijk actie nemen om ontbossing tegen te gaan, zal volgens experts over ca dertig jaar het aardoppervlak kaal zijn...

www.najicherfanfoundation.org

Kerstactie 2018

Beelden van de
Kerstactie 2018

George's beste vriend: Een Kerstverhaal

Mijn moeder was een alleenstaande moeder en ik haar enig kind. We woonden in de jaren 60 in een klein appartement in de stad . Mijn tante Rose en mijn nichtjes woonden naast ons. Elk jaar, in december, zei mijn moeder tegen iedereen die alleen zou zijn op kerstavond, dat ze openhuis zou hebben. Mijn moeder vond dat niemand tijdens feestdagen alleen zou moeten zijn. Als ze het had gekund zou ze waarschijnlijk een advertentie in de krant hebben gezet om de hele wereld uit te nodigen.

Enfin, ons kleine appartement was bom-vol. Op kerstavond was elke kamer, behalve mijn slaapkamer, gevuld met feestende mensen. Slapen was onmogelijk, maar ik probeerde toch in slaap te vallen, omdat de kerstman geen cadeautjes zou achterlaten voor kleine meisjes die wakker bleven (zo werd mij tenminste verteld). Terwijl ik in bed lag, vroeg ik me af hoe de Kerstman zou weten of ik sliep te midden van al het lawaai en hoe hij met al die mensen in huis naar binnen kon sluipen en cadeautjes kon achterlaten . De volwassenen in mijn leven hadden hier wel een verklaring voor. Het leek of zij allemaal de kerstman kenden. Alleen kinderen mochten niet stiekem kijken.

Elk jaar rond middernacht haalde mijn moeder me naar de woonkamer om de geschenken van Santa te openen en vervolgens de cadeaus van bijeen gekomen vrienden. Het was een kerstraditie, heel betoverend en spannend. Ik denk dat ik het gelukkigste kind in de stad was.

De open-huistraditie op kerstavond hield stand, zelfs toen we naar de buitenwijken verhuisden. Ik was ongeveer 12 jaar en zat in de zesde klas. Ons nieuwe appartement had net buiten onze deur verzorgde grasvelden, bloembedden en prachtige bomen. Mijn moeder onderhield het complex, dus, als deel van haar salaris, mochten we er in een mooi 1-slaapkamer appartement wonen. De eerste kerst daar nodigde mijn moeder iedereen die ze ontmoette en alleen zou zijn met Kerst uit- buren, collega's,

winkelmeisjes, de postbode ... enz.

Toen ik 14 jaar was verhuisden we naar een appartement met twee slaapkamers in hetzelfde complex. Het was fijn om mijn eigen kamer te hebben. Niet lang nadat we waren ingetrokken, kregen we een nieuwe buurman. Zijn naam was George en hij was een oudere heer. Hij knikte altijd als hij ons zag. Het was rond Thanksgiving dat we hem zagen parkeren in de parkeerplaats naast de onze. We brachten onze boodschappen binnen en mijn moeder vroeg hem of hij plannen had voor de feestdagen. Toen hij nee zei, dat hij ze alleen zou doorbrengen, vertelde mijn moeder over haar open huis op kerstavond.

“Kom alsjeblieft,” zei ze. Hij schudde zijn hoofd .

“Ik zal geen prettig gezelschap zijn, vrees ik,” zei hij. “Ik heb mijn vrouw een paar maanden geleden verloren.” Zijn ogen vulden zich met tranen en hij wendde zich af. “Maar bedankt!” riep hij. Hij ging zijn appartement binnen en deed stilletjes de deur dicht.

Mijn hart brak toen hij dat zei. Ik besloot ter plekke dat ik vanaf die dag er alles aan zou doen om deze flinke oudeheer, George , gelukkig te maken. De maanden daarna vond ik, op weg van school naar huis, regelmatig een bloem of een interessant plantje dat ik op zijn deurmat legde. Een keer vond ik het schild van een kever en liet dat achter. Ik weet eigenlijk niet of hij de insectenhuid op prijs stelde, maar ik vond het fascinerend. Ik heb nooit tegen George gezegd dat de geschenken van mij waren. Ik liet ze voor zijn deur vallen en ging vlug naar ons appartement ernaast.

Toen het begon te sneeuwen schreef ik berichtjes op zijn stoep. “Hallo George!” met een smiley.

Ik dacht echt dat ik slim was. Ik dacht echt dat hij niet wist dat ik het was. Toen ik, op een mooie lentedag tegen het einde van het schooljaar, op het punt stond een wilde roos op zijn mat achter te laten ging ineens de deur open.

GEORGE vervolg op pagina 6

www.najicherfanfoundation.org | 3

Nieuw WHO-Rapport Benadrukt Onvoldoende Vooruitgang bij de Aanpak van de Veiligheid op 's Werelds Wegen

“Deze sterfgevallen zijn een onacceptabele prijs voor mobiliteit,” zei directeur-generaal van de WHO, Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus. “Er is geen excuus om niet te handelen. Dit is een probleem waar bewezen oplossingen voor zijn. Dit rapport is een oproep aan overheden en medeverantwoordelijken meer actie te ondernemen om de nodige maatregelen te implementeren.”

Het Wereldwijde Voortgangsrapport van de WHO over Verkeersveiligheid 2018 documenteert dat, ondanks een toename van het totale aantal sterfgevallen, het percentage ten opzichte van de totale wereldbevolking de afgelopen jaren is gestabiliseerd. Dit zou erop wijzen dat huidige inspanningen aangaande de verkeersveiligheid in sommige landen met een gemiddeld en hoog inkomen de situatie hebben verbeterd.

“Verkeersveiligheid is een probleem dat nergens de aandacht krijgt die het verdient - en het is echt een van de beste mogelijkheden om wereldwijd levens te redden”, zegt Michael R. Bloomberg, oprichter en CEO van Bloomberg Philanthropies en WHO Global Ambassador voor niet-overdraagbare ziekten en verwondingen. “We weten welke interventies werken. Krachtig beleid en effectieve handhaving, uitgekende wegconstructies en sterke bewustmakingscampagnes kunnen in de komende decennia miljoenen levens redden.”

Een nieuw rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) geeft aan dat het aantal verkeersdoden nog steeds stijgt en jaarlijks 1,35 miljoen doden bedraagt. Het WHO-voortgangsrapport over verkeersveiligheid 2018 toont aan dat de grootste doodsoorzaak van jongeren tussen de 5-29 verwondingen zijn, opgelopen bij een verkeersongeval.

Daar waar vooruitgang is geboekt wordt dit grotendeels toegeschreven aan betere wetgeving t.a.v. belangrijke risicofactoren zoals te hard rijden, rijden onder invloed en het niet dragen/gebruiken van veiligheidsgordels, helmen en kinderzitjes; veiliger infrastructuur zoals trottoirs en speciale rijstroken voor fietsers en brommers; verbeterde voertuignormen, zoals het verplicht stellen van elektronische stabiliteitscontrole en geavanceerde remsystemen; en snellere hulp na een ongeluk.

Het rapport geeft aan dat deze maatregelen hebben bijgedragen tot vermindering van het aantal verkeersdoden in 48 landen met een gemiddeld en hoog inkomen. Bij geen enkel land met een laag inkomen is echter een afname van het totale aantal sterfgevallen aangetoond, hoofdzakelijk omdat de bovengenoemde maatregelen ontbreken.

De kans dat je door een verkeersongeluk om het leven komt blijft zelfs drie keer zo hoog in landen met lage inkomens als in landen met een hoog inkomen. De percentages liggen het hoogst in Afrika (26,6 per 100.000 inwoners) en het laagst in Europa (9,3 per 100.000 inwoners). Aan de andere kant hebben, sinds de vorige editie van het rapport, drie gebieden van de wereld een daling gemeld van het percentage dodelijke verkeersongevallen: Amerika, Europa en het westelijk deel van de Stille Oceaan.

Bron: who.int

Hoe een Einde te Maken aan Ontbossing?

Ontbossing vernietigt al jaren grote delen van 'swerelds bossen. Een grote uitdaging voor zowel regeringen als milieuvrijwilligers is hoe de ontbossing tegen te gaan, zodat de huidige milieumomstandigheden niet zullen verslechteren.

Eeuwenlang hebben mensen bomen gekapt en bossen afgebrand. Honderden jaren geleden was het grootste deel van het aardoppervlak bedekt met bossen. Om woonwijken te bouwen en dorpen te vestigen moesten mensen bossen verwijderen. Naarmate de bevolking groeide was er meer ontwikkeling nodig. Armoede en overbevolkingen hielden regeringen overal ter wereld bezig. Mensen hadden moeite met het genereren van genoeg geld om zichzelf en hun kinderen te voeden. Ooit was landbouw de belangrijkste bron van inkomen. Maar de mensheid werd ongeduldig.

Tegen het midden van de 20e eeuw omarmden mensen de industrialisatie die gebracht werd als het beste middel om armoede, werkloosheid en lage productie de baas te worden. Zeker, de ontwikkeling werd gestimuleerd, banen werden gecreëerd, nieuwe industrieën ontstonden. Maar dat moest ergens vandaan komen. In ruil voor de snelle bloei van fabrieken en verscheidene industrieën werden bossen uitgedund.

Sinds de industriële revolutie is het totale bosbestand op aarde drastisch afgenomen. De biodiversiteit is aangetast en klimaatveranderingen en denudatie van het milieu zijn in gang gebracht.

Nu is het moment om ontbossing tegen te gaan of te stoppen. Dit kan alleen wanneer mensen hierin samenwerken.

Het stoppen van ontbossing

Milieuvrijwilligers en ecologen hebben mensen en regeringen gesmeekt om onmiddellijk actie te ondernemen t.a.v. de aanhoudende ontbossingspraktijken overal ter wereld. Het is duidelijk: Ontbossing kan worden gestopt wanneer mensen milieubewuster worden. Dat betekent dat, om de ontbossing sneller

tegen te gaan, jij initiatieven moet nemen.

De belangrijkste bijdrage die jij kunt leveren, is helpen bij het beperken van de vraag naar producten die afhankelijk zijn van ontbossing. Je kunt beginnen met pleiten voor en deel te nemen aan recyclingprogramma's.

Papier is gemaakt van bomen. Er zijn nu industrieën die zich toeleggen op het recyclen van papier waarbij gebruikt papier wordt verwerkt en omgezet in nieuwe papierproducten. Wanneer deze werkwijze wijdverspreid gebruikt wordt zullen er minder bomen gekapt worden.

Overheden overal ter wereld moeten beginnen met het implementeren van wetten die de ontbossing moeten voorkomen. Overtreders moeten boetes krijgen. Op die manier zullen minder mensen en bedrijven zich bezighouden met genadeloze kappraktijken.

Regenwouden en droogbossen moeten door overheden worden beschermd. Ze kunnen verklaard worden tot nationaal goed, zodat geen enkele onderneming eraan kan komen. Ze kunnen ook verklaard worden tot

ONTBOSSING vervolg op pagina 6

Gebed voor Vrede

God de Vader, mijn hart is vol chaos en verwarring. Ik voel me alsof ik verdrink in mijn dagelijkse problemen en mijn hart is angstig en verward. Ik heb echt de kracht en vrede nodig die alleen U mij geven kunt. Ik kies er nu voor om mijn rust bij U te zoeken. In Jezus' naam bid ik U, Amen.

~ Mary Southerland.

Gebedshoek

GEORGE vervolg van pagina 3

“Hallo meisje,” zei hij. Hij glimlachte. Ik schrok een beetje en voelde me in verlegenheid gebracht.

“Hallo,” zei ik verlegen.

‘Ik weet dat je me briefjes en cadeautjes hebt gegeven,’ zei hij. “Het betekent zoveel voor mij. Ik merk dat ik uitkijk naar deze kleine geschenken. Je hebt geen idee hoeveel plezier je me de afgelopen maanden hebt bezorgd. Wil je even binnenkomen? “Ik aarzelde. Ik kende hem niet. Niet echt. Hij snapte het.

“Luister. Misschien willen jij en je moeder een keer mijn gast zijn voor het avondeten. Ik maak heel goede chili! “ We aten een keer bij hem. Hij had gelijk, hij maakte geweldige chili. En zo begon onze vriendschap. Die kerstavond kwam George naar het open huis, al bleef hij maar kort. Soms, als ik thuiskwam van school, gingen we samen wandelen. Af en toe tracteerde George me op een lunch of nam hij zowel mijn moeder als mij mee uit eten wanneer zij tijd had. Wanneer hij op reis was stuurde hij me altijd een ansichtkaart en bracht hij een kleinigheidje voor me mee. Ik was dol op hem.

Toen ik 19 jaar was en studeerde, kreeg ik een telefoontje van mijn moeder dat George in het ziekenhuis lag. Toen ik hem ging opzoeken, klaarde zijn gezicht op. “Dit is mijn beste vriendin,” zei hij tegen zijn broer Walter en hij stelde ons voor. Ik kon zien dat Walter verrast was

door de prachtige titel “beste vriendin” die zijn broer aan een tiener had gegeven. Ik voelde me vereerd, maar was ook erg bezorgd om mijn vriend.

Walter wachtte me buiten de deur op en gaf me het nieuws dat mijn hart brak. “Hij heeft niet lang meer. De kanker is overal. “

Nadat ik mezelf onder controle had, ging ik terug naar binnen om een tijdje bij George te zitten. Er was zoveel dat ik wilde zeggen. Het was moeilijk voor hem om te praten. De pijn was vrij heftig. Ik vertelde hem hoeveel hij voor mij betekende, hoeveel ik van hem hield. Hij greep mijn hand. Zijn greep was zwak maar warm. “Mijn beste vriendin,” zei hij weer. Hij glimlachte en zakte weg in slaap. Dat was de laatste keer dat ik hem zag.

De Kerst nadat hij stierf werd er op kerstavond op onze deur geklopt. Een boeket met kerststerren en dennenappels, een prachtige geheel, gericht aan mijn moeder en aan mij.

Op het briefje stond: “Voordat hij stierf, vroeg George me ervoor te zorgen dat je dit op kerstavond krijgt. Hij zei dat je vriendschap hem geholpen heeft in een van de moeilijkste tijden van zijn leven. Bedankt dat jullie zulke goede vrienden zijn geweest voor mijn broer. Moge God jullie deze Kerst en altijd zegenen. Walter.”

Elke kerstavond en geregeld gedurende het hele jaar, kijk ik omhoog en zeg hallo tegen mijn vriend George. Mijn hart stroomt vol wanneer ik denk aan het mooie geschenk dat hij voor ons geregeld had voordat hij de wereld welterusten zei. Onze vriendschap begon eenvoudig, met een klein geschenk voor de deur. Het werd een van de meest bepalende en mooie vriendschappen in mijn leven.

Bron: dailygood.org Originally published on Kindspring.org

Sluit je bij ons aan voor dagelijks nieuws en inspirerende berichten! Like onze Facebook-pagina!

www.facebook.com/najicherfanfoundation

ONTBOSSING vervolg van pagina 5

nationale parken, zodat de staat van deze bossen kan worden behouden.

Herbebossing

Herbebossing is het tegenovergestelde van ontbossing. Als ontbossing als verwonding van de natuur kan worden beschouwd, is herbebossing het gewenste genezingsproces. Bij herbebossing worden bosgebieden opnieuw beplant met bomen. In slechts een paar jaar tijd kan een bos dan weer heel gezond zijn.

In sommige gevallen kan ontbossing niet worden vermeden, maar het kan worden gereguleerd zodat het geen negatieve impact heeft op het milieu en de biodiversiteit. Ontbossing kan aanzienlijk worden vertraagd. Bomen kunnen

verspreid over langere tijd worden gekapt. Voor elke gekapte boom moet een nieuwe worden geplant.

Wanneer mensen niet onmiddellijk in actie komen om ontbossing voorgoed te beteugelen, denken deskundigen dat over ca 30 jaar het aardoppervlak kaal zal zijn ... zonder bossen. Catastrofale veranderingen zullen merkbaar worden in barre weersomstandigheden, overstromingen en aardverschuivingen.

Help nu met het stoppen van de ontbossing voordat het te laat is.

Bron: https://EzineArticles.com/expert/Nathalie_Fiset/20773 and <http://EzineArticles.com/510045>

De Boodschapper

*Ik zal mijn boodschapper sturen, die de
weg voor mij zal vrijmaken.*

—Maleachie 3:1

“Ik heb een bericht voor je!” Een vrouw die aan het werk was op de conferentie die ik bijwoonde, overhandigde me een stuk papier en ik vroeg me af of ik zenuwachtig of nieuwsgierig moest zijn. Maar toen ik las: “Je hebt een neefje!” kon ik alleen maar blij zijn.

Berichten kunnen goed of slecht nieuws brengen, of een uitdaging inhouden. In het Oude Testament gebruikte God zijn profeten om boodschappen van hoop of gerechtigheid over te brengen. Maar als we goed kijken, zien we dat zelfs Zijn woorden van gerechtigheid bedoeld waren om tot berouw, genezing en herstel te leiden.

Beide soorten berichten verschijnen in Maleachi 3, toen de Heer beloofde een boodschapper te sturen die de weg voor Hem zou bereiden. Johannes de Doper heeft de komst aangekondigd van de ware Boodschapper, Jezus (zie Matteüs 3:11) - “de Engel van het verbond” (Maleachi 3: 1) naar wie jullie zo verlangen. Maar Hij zal zijn “als het vuur waarin goud wordt gezuiverd, en als de bijtende zeep waarmee wol vetvrij wordt gemaakt (vers 2), en zo zal Hij hen zuiveren die in Zijn woord geloven. Omdat de heer zijn volk zo lief heeft heeft hij Zijn woord gezonden om zijn volk te zuiveren.

Gods boodschap is er een van liefde, hoop en vrijheid. Hij zond zijn Zoon om ons in onze eigen taal een boodschap over te brengen - soms waren dat boodschappen om ons te verbeteren, maar het was altijd een boodschap van hoop. We kunnen vertrouwen op Zijn woord.

*Heer Jezus, help mij niet alleen om
Uw boodschap te begrijpen, maar om
die na te leven.*

Vraag de Heer je in het nieuwe jaar te helpen Zijn goede nieuws met anderen te delen.

IN ZICHT

Maleachi, het laatste boek van het Oude Testament, is geschreven door een man wiens naam “mijn boodschapper” betekent. Maleachi, een tijdgenoot van Ezra en Nehemia, diende de Joden die waren teruggekeerd uit de Babylonische ballingschap. Hoewel de tempel herbouwd was (Ezra 6: 14-15), werden de tempeldienst en offergaves om verschillende redenen bezoedeld: gebrek aan eerbied voor God, het aanbieden van onzuivere offers (Maleachi 1: 6-9, 12-14), en het opzettelijk verzaken van de tiende (3: 8-9). Erger nog, de status van de priesters werd ondermijnd door gemengde huwelijken en echtbreuk (2: 1-16). Omdat het priesterschap - dat diende als “de boodschapper van de Heer” - faalde in zijn priesterlijke functie (2: 7-9), spreekt Maleachi over een “toekomstige boodschapper” die de weg bereidt voor “de Engel van het verbond” (3: 1). Vierhonderd jaar later wees Jezus Johannes de Doper aan als die boodschapper (Mattheüs 11: 9-10; 17: 12-13).

—K. T. Sim

Bron: odb.org

Gaat u Het Werk Van NCF voortzetten?

De Naji Cherfan Stichting werd opgericht na het overlijden van Naji Cherfan. Ons hoofddoel is God te prijzen door middel van vrijwilligerswerk.

De stichting streeft ernaar levenskwaliteit van de allerarmsten van alle leeftijden te verbeteren, zowel van gezondemensen als va mensen met gezondheidsproblemen, of mensen met enige vorm van hersenbeschadiging veroorzaakt door een ongeluk, een hersenbloeding, enz..

Wanneer u het werk dat NCF verricht mooi vindt en wil deelnemen in de werkzaamheden, nodigen we je uit om lid te worden van ons bestuur. Het doel is om onze bezieling te delen met de mensen in uw land. Bel voor meer informatie op +961 (0) 4 522221.of email naar

info@najicherfanfoundation.org

Citaat!

“Vallen hoort bij het leven.
Weer opstaan is leven.”

— Jose N. Harris

Hoe ik me Naji herinner...

Fragment uit *Virtual Patience*

Het was toen dat Naji ook besloot om zich op zijn gezondheid te concentreren. Hij stopte met roken en begon meer voedzame maaltijden te nuttigen. Hij had dit soort vastberadenheid al eerder laten zien toen hij op de middelbare school trainde in de sportschool. Nu had hij een soortgelijk doel waarbij de uitkomst afhankelijk was van zijn nieuw gevonden vermogen om zich te concentreren en zelfdiscipline te gebruiken.

Kritisch en soms veroordelend, realiseerde hij zich nu dat het beoordelen van anderen resulteert in een oordeel over jezelf. Hij deed alles alleen en voelde dat hij dingen bereikte omdat hij een sterker gevoel van eigenwaarde had. Zijn idee van verdienste was gebaseerd op zijn innerlijke kwaliteiten in plaats van op uiterlijke bezittingen. Door zijn geest te laten ontspannen om zo zich te kunnen concentreren, creëerde hij een virtuele realiteit. Deze realiteit combineerde het feit van zijn handicap met het droombeeld van zijn herstel.

“In het verleden zei ik altijd : het leven is tot een einde gekomen en het is voorbij, man.

Nu zeg ik: het leven is net begonnen.”

Vol verwachting maakte Naji plannen om in juli 1999 Athene te bezoeken. In gedachten was zijn bezoek vol met oude vrienden, oude activiteiten en oude herinneringen. Deze herinneringen verwarmden hem en maakten hem verdrietig. Hij had ervan gedroomd volkomen normaal terug te keren, maar hoe hartstochtelijk hij ook hierin geloofde, de feiten waren koud en hard. Hij was zichtbaar beter, maar hij was niet de oude Naji of zelfs degene die hij hoopte te zijn. Tenminste: nog niet.

Hij hield een dagboek bij gedurende deze weken in Griekenland en op een dag schreef hij: “Ik wil beter zijn dan de Naji die ik ooit was. Zo niet fysiek, zeker wijzer. Ik heb zoveel geleerd van dit ongeluk. Een manier om bijna net zo te worden als voorheen is

om je te concentreren op sterker te worden.”

Naji keek heel erg uit naar de terugkeer naar zijn leven in Athene, maar zijn opwinding veranderde gestaag in emotionele verwarring. Er waren teveel conflicten tussen zijn vroegere en huidige realiteit. Mensen, plaatsen en situaties uit zijn vorige leven drukten op hem en de emoties waren overweldigend. Hij zweefde tussen wat hij zich herinnerde van wat hij ooit kon doen en wat hij werkelijk kon. De reis bracht hem niet het plezier, de troost of de voldoening die hij nodig had.

Tijdens deze reis schreef hij in zijn dagboek: “In augustus 1999 was ik ongeveer 85% gezonder. Vergeet het. Ik ga er helemaal voor. Als je iets doet, doe het dan goed. Doe het gewoon, doe het. Ik heb mezelf nog een jaar gegeven zie mij dan! Ik begon het leven te waarderen, dingen te appreciëren en stopte uiteindelijk mensen als vanzelfsprekend te beschouwen. Ik werd op een dag wakker en realiseerde me dat ik vooreen reden op deze aarde was gezet en vele malen gered was om deel uit te maken van deze wereld. In het verleden zei ik altijd : het leven is tot een einde gekomen en het is voorbij, man. Nu zeg ik: het leven is net begonnen.”

Hij geloofde in deze woorden en werd een nieuw mens. Op een dag werd hij wakker en beseftte dat geld niet zo belangrijk is als een goede gezondheid of de waarde van het leven. Deze ontdekking stond haaks op de gedachten van de tiener van voorheen, die draaiden om ‘verlangen en verwerven’. Deze filosofie gaf hem mentale stabiliteit en een nieuwe waardering voor mensen en dingen om hem heen. Zijn organisatorische vaardigheden verbeterden en hij hield notities bij waarin hij zijn dagelijkse programma vastlegde.

—Uit het boek van Naji, *Virtual Patience*, pagina 24

Mensen zijn geboren om te schitteren!

People are Born To Shine is een elektronische nieuwsbrief van de Naji Cherfan Foundation die zich richt op spiritualiteit en gezondheid. Het doel van *People is Born to Shine* is de aandacht van onze lezers te vestigen op gezondheidsproblemen en ziektepreventie en hen te inspireren tot een zinnvoller en rijker leven te leiden, gebaseerd op christelijke waarden. Deze nieuwsbrief is bedoeld voor mensen van alle leeftijden, gezonde mensen, mensen met gezondheidsproblemen en mensen met hersenletsel van welke aard dan ook, die het gevolg zijn van een ongeluk, een beroerte, enz.

De inhoud van de nieuwsbrief wordt met zorg geselecteerd uit betrouwbare bronnen om positief nieuws te brengen over gezondheid en spiritueel welzijn ... De Naji Cherfan Foundation neemt echter geen verantwoordelijkheid voor onnauwkeurige informatie. De NCF wil graag het toegewijde werk van haar vrijwilligers erkennen, vooral mr. Kamal Rahal, mr. Harold Alvarez, Joyce Abou Jaoude, Marleine Nassrany, Dima Rbeiz, Reine Kassis, Nabil Khoury, Roland Khoury, Camille Cherfan, Rémy Kfoury, Michel Eid en alle vrijwilligers die NCF ondersteunen bij het verspreiden van het woord van Jezus via hun instellingen, kerken, ziekenhuizen, enz.

Deze uitgave is beschikbaar in het Arabisch, Engels, Grieks, Nederlands, Frans, Spaans, Portugees en Duits. Het management en het personeel van de NCF zijn erg dankbaar voor de inspanningen van de redacteuren die op vrijwillige basis de nieuwsbrief vertalen in verschillende talen en/of bewerken, namelijk, Isabelle Boghossian voor de Griekse taal, Cristina Buttler voor de Portugese taal, Myriam Salibi voor de Franse taal en Rita Abou Jaoudi als recensent, professor Lydia en ambassadeur Alejandro Diaz voor de Spaanse taal, Heike Mayer voor de Duitse taal, Roly Lakeman voor het Nederlands, Lina Rizkallah en Rita Abou Jaoude voor de Arabische taal.

Meld je voor GRATIS abonnementen aan op onze website: www.najicherfanfoundation.org of bel ons op +961 (0) 4 522 221. ALLES op onze website kan GRATIS worden gedownload.

Uitgever: CCM Group; Editorial Consultants: George en Sana Cherfan en Kelley Nemitz.; Recensent: Sana Cherfan; Redacteur van de Engelse taal: Kelley Nemitz, Layout: Art Department, CCM International, Greece & Rita Abou Jaoudé, Lebanon.

© 2019 door The Naji Cherfan Foundation. Alle rechten inclusief publicatie en distributie zijn gereserveerd.